

66 ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ 99

Ο ΕΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΘΗΚΗ
ΥΠΗΡΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

60

·: Τύπος "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", Βενιζελου 60 - Θεσ/νίκη ·:

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Χρονογραφική και τοπογραφική ιστορία Ἁγ. Ὁρους	σελ. 129
Ἀναστήλωσις Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου	» 132
Ἀκολουθία Ὁσίας Ὀλυμπιάδος	» 135
Μάρω	» 151
Σκέψεις	» 155
Χρονικά	» 158
Εὐρετήριον	» 159

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, Εὐστάθιος, Μερκούριος καὶ Θεόδωρος ὁ Τύρων.

Τοιχογραφία ἐκ τῶν τοῦ ἀρχαίου Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου. Αἱ τοιχογραφίαι αὗται κατὰ τὴν παράδοσιν εἶναι ἔργα Μανουὴλ τοῦ Πανσελήνου καὶ ἢ μὴ ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ζωγράφου εἰς οὐδὲν σημεῖον τοῦ Ναοῦ παρουσιάζει τὴν ἄκραν ταπεινοφροσύνην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μεγάλοι παλαιοὶ ζωγράφοι θεωροῦντες ἑαυτοὺς ψυχῇ τε καὶ σώματι ὄργανα τοῦ Θεοῦ, εἰργάζοντο μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ χωρὶς ὑλικὸν κέρδος, ἀποφεύγοντες ἐκ τούτου οἰανδήποτε ἐμφάνισιν.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

« Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἀκολουθεῖτω μοι, ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς; ».

(Λουκ. θ.΄ 23-26.)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος κεῖται ἐπὶ τῆς ΒΑ πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπὶ ὑψηλῆς τοποθεσίας πολὺ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἔχει πανοραματικὴν θέαν καὶ πολὺ ἀναπεπταμένον ὄριζοντα. Τυγχάνει ἰδιόρρυθμος ἔχουσα σήμερον περὶ τοὺς 18 μοναχοὺς ἐνῶ πρὸ 50ετίας εἶχεν 70 περίπου.

Ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ἐκτίσθη κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ὑπὸ Ἀλεξίου στρατοπεδάρχου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου πριμικηρίου. Οὗτοι καθ' ὃν χρόνον ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον, ἀδεία τοῦ Πρώτου Δωροθέου καὶ τῶν λοιπῶν ἡγουμένων, τὴν πρότερον ὑπάρχουσαν ἐν ἐρειπίοις Μονήν, ἧ Ἰωάννης Α' ὁ Παλαιολόγος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδρονίκου Γ' ἐξέδωκε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1357 χρυσόβουλλον ἐπικυρωτικὸν τῆς τοιαύτης παραχωρήσεως. Εἰς τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο ὁ Ἀλέξιος καλεῖται « συμπέθερος » τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου φέρων καὶ τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου « πριμικηρίου », ὁ δὲ Ἰωάννης ὀνομάζεται « γαμβρὸς » τοῦ βασιλέως, ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ « πρωτοσεβαστοῦ ». Ἐξ ἄλλου δὲ ἐγγράφου τῆς διαθήκης τοῦ Ἰωάννου διὰ τῆς ὁποίας ἀφιεροῖ εἰς τὴν Μονὴν κτήματα ἐν Θάσῳ τῷ 1384, ὁ Ἀλέξιος φαίνεται ὅτι ἦτο « στρατοπεδάρχης » ὁ δὲ Ἰωάννης « μέγας πριμικήριος » καὶ ὑπὸ τὴν τελευταίαν αὐτῶν ιδιότητα ἀναφέρομεν αὐτούς.

Οὗτοι κατεῖχον τότε τὴν νῆσον Θάσον ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων. Γράμμα δὲ τοῦ Πατριάρχου Νεῖλου ἐπικυρωτικὸν τῆς διαθήκης τοῦ Ἰωάννου, χωρὶς νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ Ἀλεξίου, διὰ τὰ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος εἰς Θάσον ἀφιερούμενα κτήματα μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Ἰωάννης οὗτος ἠλευθέρωσε τὴν νῆσον «δεδουλωμένην ὑπὸ τῶν ἐθνῶν» καὶ ὅτι εἰς διηνεκεῖς κόπους καὶ πολέμους καὶ μάχας καὶ φόνους ἐξετέθη πρὸς τοῦτο τότε καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ διατηρῆσαι καὶ ἀνορθῶσαι αὐτήν.

Οἱ ἀνωτέρω ἐξήτησαν καὶ ἔλαβον βραδύτερον καὶ τὸ ἤδη ὑφιστάμενον κελλίον τοῦ Ρυβδούχου.

Κατὰ τὴν παράδοσιν κίττω θεωρεῖται ὁ Πατριάρχης Κάλλιστος Α΄, ὅστις λέγεται ὅτι παρέμενεν εἰς τὸ ἔξω τῆς Μονῆς κελλίον τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου «τῶν Ξανθοπούλων» ἔνθα ἠσχοῦντο συγγενεῖς αὐτοῦ. Ὁ ὅσιος Νικόδημος λέγει εἰς τὸν Συναξαριστὴν (22 Νοεμβρίου) ὅτι ἀνέγνωσε γράμμα τοῦ Πατριάρχου τούτου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι ἠσυχάζεν εἰς τὸ ἠσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου τοῦ ἔξω τῆς Μονῆς εὐρισκομένου καὶ ὅτι ἡ Μονὴ αὕτη εἶναι ἰδική του.

Ἡ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος ἐπὶ μικρὸν φανεῖσα ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ΄ αἰῶνος. Σχετικὸν Συγγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Ἀντωνίου ἐκδοθὲν διὰ τὴν Ἰ. ταύτην Μονὴν τῷ 1392 βεβαιοῖ ὅτι αὕτη κατεστράφη ἐκ πυρκαϊᾶς ἀπολέσασα καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Καλλίστου Α΄ ἐκδοθὲν τυπικὸν αὐτῆς

Κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1394 Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος ἐξέδωκε χρυσόβουλλον κυροῦν τὰς κτήσεις τῆς Μονῆς καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου πληροφοροῦμεθα ὅτι «ἐπισυμβάντος ἐμπρησμοῦ εἰς τὴν τοιαύτην Μονὴν ἀπώλετο μετὰ τῶν ἄλλων δικαιωμάτων καὶ ἅπερ ἐκέκτητο θεῖα καὶ σεπτὰ χρυσόβουλλα». Ἐν τούτοις ἡ πυρκαϊὰ ὅσον καὶ ἂν κατέστρεψε τὴν Μονὴν δὲν ἀποσυνέθεσεν ὅμως ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπὶ Μανουὴλ Παλαιολόγου τυπικὸν τοῦ 1394 φαίνεται αὕτη δεκάτη τετάρτη εἰς τὴν τάξιν τῶν Μονῶν. Ἐκτοτε φαίνονται συγχωνευθεῖσαι εἰς αὐτὴν καὶ αἱ μοναὶ τοῦ Φαλακροῦ, Φακινοῦ, Ἁγ. Ἀὔξεντιου κ. ἄ.

Ὁ Κομνηνὸς λέγει ὅτι «Τὸ ἐξώκαστρον (τῆς Μονῆς) μὲ τὸ νὰ ἐγκρημισθῆ εἰς πολλὰ μέρη διὰ τὴν παλαιότητα τὸ ἀνακαίνισεν ὁ μέγας Λογοθέτης ὁ Μπάμπουλος καὶ ὁ Γαβριὴλ ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, ἄρχοντες τίμιοι καὶ θεοσεβεῖς»

Ὁ ναὸς τῆς Μονῆς φέρει τοιχογραφίας ΙΘ΄ αἰῶνος διὰ χειρὸς Ματθαίου Ναουσαίου.

Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουν δύο σταυροὶ μετὰ Τιμίου Ξύλου, ὁ

μὲν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τραπέζῃ, ὁ δὲ ἐντὸς κιβωτίου φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν «ἐκοσμήθη δαπάνη Κυρίλλου προηγουμένου τοῦ ἐκ Μυριοφύτου, ἐστὶ δὲ ἀφιέρωμα Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου». Ἰερὰ λείψανα ἔχει τὰ ἐξῆς. Κάλαμον τῆς χειρὸς τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὴν κάραν τοῦ Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, κάλαμον ποδὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, μέρος τῆς κάρας Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου καὶ τῆς τοῦ Κοσμά τοῦ Ἀναργύρου. Ὡσαύτως μέρη διάφορα τῶν Ἀγ. Μοδέστου, Παντελεήμονος, Ἐρμολάου, Παρασκευῆς, Μερκουρίου, Φωκά, Τρύφωνος, Ἐλευθερίου, Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας, Ἀντύπα, Προκοπίου, Μαρίνης, Ἀθανασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Θεοφίλου τοῦ ὁσίου ἀσκήσαντος εἰς τὰ ὄρια αὐτῆς (Καψάλα).

Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἁγίων λειψάνων εὐρίσκεται καὶ ἐν ἱ. εὐαγγέλιον χειρόγραφον ἐκ περγαμηνῆς (O 12 X O.17) τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου μὲ λεπτοτάτους χαρακτῆρας. Τοῦτο κλαπὲν ὑπὸ τινος δοκίμου τῆς Μονῆς κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1898, ἀνεκαλύφθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας κατασχεθὲν ἀπεδόθη εἰς τὴν Μονὴν διὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου ὅστις κατέβαλε μεγάλας προσπάθειάς διὰ τὴν εὔρεσίν του. Τὰς αὐτὰς προσπάθειάς κατέβαλε καὶ ἡ Ἱ. Κοινότης μὴ φεισθεῖσα πρὸς τοῦτο ὑλικῶν θυσιῶν.

Εἰς τὸν ναὸν ἀξία λόγου ἀρχαία εἰκὼν εἶναι τῆς Θεοτόκου ἢ «Γερόντισσα» ὀλόσωμος ὀρθία ἄνευ παιδίου ἀρχαιότερα ὑπάρχουσα τῆς Μονῆς.

Ἡ βιβλιοθήκη περιέχει ὑπὲρ τριακοσίους Ἑλληνικοὺς κώδικας χειρογράφους. Εἶχε μεγάλην βιβλιοθήκην, ἀλλὰ κατὰ τὸν σάλον τοῦ 1821-1830 τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ ὑπέστη φορικώδη καταστροφὴν.

Εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς ὑπάρχουν περὶ τὰ ἔνδεκα κελλία καὶ τεσσαρακοντα ἡσυχαστικαὶ καλύβαι ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τοποθεσίας Καψάλα ἔνθα ἤσκησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ὁ Ἅγιος Γεράσιμος τῆς Κεφαλληνίας ἐξ οὗ καὶ Καψάλης ἀποκαλεῖται ὑπὸ τῶν δαιμονιζομένων τῶν προσαγομένων πρὸς θεραπείαν εἰς τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ Μονὴν του.

Μεταξὺ τῶν κελλιῶν αὐτῆς ἀριθμεῖται καὶ τὸ παρὰ τὸ Σεράγιον ἐν τῷ λάκκῳ «Ἄδειν» «τὸ Ἄξιον ἔστιν» κληθὲν ἐκ τῆς ὁμωνύμου εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τῷ 980 διὰ θαύματος ἐψάλη ὑπ' ἀγγέλου ὁ ὕμνος τοῦ Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς κλπ.

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παντοκράτορος ὑπάγεται καὶ ἡ Ρωσικὴ Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀπέχουσα αὐτῆς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ μεγάλη αὕτη σκήτη εἶναι τὸ ἀρχαιότερον σλαβικὸν ἱδρυμα τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἐν Ἀγίῳ Ὄρει καὶ περὶ τῆς ὁποίας θὰ σημειώσωμέν τινα εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ

Εἰς τὴν ἱερὰν ἡμῶν χερσόνησον συνεπληρώθησιν κατὰ τὸ λῆγον ἤδη ἔτος αἱ ἀναστηλωτικαὶ καὶ στερεωτικαὶ ἐργασίαι τοῦ περικλεοῦς ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, τοῦ σεπτοτέρου, σπουδαιότερου καὶ ἀρχαιότερου μνημείου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς δόξης αὐτῆς τοῦ βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σήμερον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀνεκδοκίως ὅτι ὁ Ναὸς διεσώθη καὶ ἐξησφαλίσθη ὀριστικῶς ἀπὸ τὸν ἐπαπειλήσαντα αὐτὸν κίνδυνον καταρρεύσεως. Ἡ ξυλίνη σεσηπυῖα στέγη του μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ κεραμίδια ἀφηρέθη καὶ ἐπεσκευάσθη ριζικῶς κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀποκατασταθείσης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον τῆς ἀρχαίας μετ' ἀετωμάτων μορφῆς του, ἣτις εἶχεν ἀλλοιωθῆ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετὰ τὴν πυρπόλησιν τοῦ κτιρίου ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ 1908. Τὰ δύο πλάγια κλίτη καὶ ὁ νάρθηξ ἐνισχύθησαν μὲ σιδηρομπετόν. Κατεσκευάσθησαν ἀντηρίδες ἐκ λιθοδομῆς πρὸς τὴν βορείαν καὶ δυτικὴν πλευρὰν τοῦ κτιρίου. Τὸ ἐπὶ τουρκοκρατίας οἰκοδομηθὲν κακότεχνον καὶ ἀντικαθητικὸν κτίσμα (προνάρθηξ) τῆς κατέναντι τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ μεγάρου πλευρᾶς, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τράπεζα, κατερρίφθη καὶ ἀντικατεστάθη δι' ὀλοφώτου, ἀνοικτοῦ προστώου μὲ ὥραιας ἀψίδας βυζαντινοῦ τύπου. Παράθυρα ἀνεκαινίσθησαν καὶ ἐπιδιωρθώθησαν. Ἡ ἐκ μπετόν στέγη ἐκαλύφθη δι' εἰδικῶν μεγάλων κεράμων βυζαντινοῦ τύπου.

Οὕτω, κατόπιν προσωπικῶν προσπαθειῶν καὶ κόπων τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους κ. Κωνστ. Κωνσταντοπούλου, τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου τὰ ἔχνη ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ θὰ παραμείνουν ἀνεξάλειπτα, συνεπληρώθη τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς ἀναστηλώσεως τῆς χιλιετοῦς Βασιλικῆς τοῦ Πρωτάτου, ἣτις παρεδόθη, καθ' ὅλα στερεωμένη καὶ ἔτοιμος, λαμπρὰ ἐν τε τῇ ἔσωτερικῇ καὶ ἐσωτερικῇ της ἐμφανίσει, εἰς τὸ Ἱερὸν Κοινὸν πρὸς ἐκκλησιασμόν. Οὕτω διεσώθησαν, στερεωθεῖσαι καὶ καθα-

ρισθεισαι ἀπὸ εἰδικὸν καλλιτέχνην καὶ αἱ περίφημοι νωπογραφίαι - ἔργα, ὡς κατὰ παράδοσιν γνωρίζομεν, τοῦ Μανουὴλ Πανσελήνου (τῶν ἀρχῶν τοῦ 14ου αἰῶνος) ὅστις ὑπερηκόντισε μὲ τὴν θαυμαστὴν τέχνην του ὅλους τοὺς παλαιοὺς καὶ νέους ζωγράφους. Αἱ τοιχογραφίαι αὗται ἐμφανίζονται νῦν (μολονότι πλείσται βεβλαμμέναι ἀπὸ τὸν χρόνον, τὴν ὑγρασίαν καὶ διαφόρους ἀστόχους ἐπιδράσεις ἐκ μέρους ἀνθρώπων) ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητί των εἰς τρόπον ὅστε ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν ναὸν νὰ μένη κυριολεκτικῶς κατάπληκτος καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ : τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων καὶ τὸν φωτεινὸν τόνον αὐτῶν, τὸν ἐξιδανικευμένον ρεαλισμὸν τῶν ἐμφανιζομένων μορφῶν, τὴν ἐπικὴν ἀπόδοσιν τῶν συνθέσεων, τὴν ἀπέραντον αὐτὴν πινακοθήκην, θὰ ἔλεγε κανεὶς, προσωπογραφιῶν, τὴν μυστικότητα τῆς ἀτμοσφαιρας ἢ τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας ἐνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ζωγράφων ὄλων τῶν ἐποχῶν ;

Σήμερον δίδεται μεγαλυτέρα εὐκαιρία εἰς τὸν Ἑλληνα καλλιτέχνην καὶ εἰς κάθε φιλόμουσον νὰ ἔρχεται ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ προσκύνημα τοῦ ἔθνους, εἰς αὐτὸν τὸν βωμὸν τῆς τέχνης, διὰ νὰ τέρπεται καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν βυζαντινῶν προπατόρων μας οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται πολὺ πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς μεγάλους τεχνίτας τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς κλασσικοὺς προγόνους μας

Ἡ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησις τῶν Ἀγειορειτῶν πατέρων διὰ τὴν τερματισθεῖσαν ἐργασίαν τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ ἀρχαίου Καθεδρικοῦ Ναοῦ των εἶναι μεγάλη Δὲν παραλείπουν οὗτοι, εἰς πᾶσαν διδομένην εὐκαιρίαν, νὰ ἐκδηλώνουν τὰ συναισθήματά των ἰδίως διὰ τὴν Πολιτείαν, ἢ ὅποια, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει σήμερον, ἐπέδειξε τελευταίως τοιοῦτον ἐμπρακτον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ γενικώτερον διὰ τὰ δημιουργικὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα τοῦ βυζαντινοῦ μας πολιτισμοῦ.

Τὴν διεύθυνσιν ἀναστηλώσεως εἶχεν ἀναλάβει ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς κ. Ὁρλάνδος μετὰ τοῦ ρέκτου Γ.' Ἐπιθεωρητοῦ ἀναστηλώσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Στίκα.

Ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Διοικητὴν κ. Κωνστ. Κωνσταντόπουλον, τὸν συντελεστὴν τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἐργασίας, ἀπηύθυνεν

αὐτῷ εὐχαριστήριοι ἐγγραφοί, τὸ ὁποῖον χάριν τῆς ἱστορίας παραθέτομεν ὡς ἔχει :

Ἄριθ. 284/Κ. τῆ 20ῃ Σ/βρίου 1956.

Ἐξοχώτατε κ. Διοικητά, Διὰ τοῦ παρόντος Ἱεροκοινοσφραγίστου γράμματος ἡμῶν ἢ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότης προάγεται ἐκφράσαι τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι τὴν ἰδιαιτέραν εὐαρέσκειαν αὐτῆς καθὼς καὶ τὰς θερμότερας τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ διὰ τὴν ἐξαίρετον συμβολὴν Ὑμῶν πρὸς στερέωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου.

Τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη παρήλθον ἀφότου ἐπεσημάνθη ὁ κίνδυνος καταρρεύσεως τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἦτο ἴσως, ἔτι μεγαλύτερον, οὐδόλως δ' ἀπίθανον καὶ μοιραία ἢ συνέπεια, ἂν δὲν ἐξεδηλοῦτο τοσοῦτον συντόμως καὶ ἐνεργῶς τὸ πολυτιμότερον Ὑμῶν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ὁμολογουμένως καὶ ἀπετέλεσε τὴν συνισταμένην τῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐπενεχθεισῶν ἀναστηλωτικῶν ἔργων.

Δικαίως ὄθεν ἀπευθύνομεν διὰ τῆς παρουσίας τὰς θερμότερας τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, μεθ' ὧν καὶ διατελοῦμεν **Εὐγνωμόνως**. Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν Κ' Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΠΙΣΚΕΠΤΩΝ ΤΗΣ Ι. ΗΜΩΝ ΜΟΝΗΣ

Εἰς τοὺς μύστας καὶ θεματοφύλακας τῶν ἱερῶν τῆς θρησκείας παραδόσεων ὡς καὶ τῶν κειμηλίων τοῦ Βυζαντινοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μοναχοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους τούτου, δὲν δύναται τις παρὰ νὰ ἐκφράσῃ νὸν θαυμασμὸν του καὶ νὰ κλίνη εὐλαβικῶς πρὸ αὐτῶν τὸ γόνυ.

28.3.1951

ΛΟΘΗΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Γ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ
Ἄντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΕ.΄

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΟΥ *

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΥΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Ίστῶμεν στίχους δ.΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α.΄ Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁλυμπιάδος τὴν μνήμην πανηγυρίζωμεν· αὕτη γὰρ περὶ
ρωθεῖσα, τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, ὁσίως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς,
ἐπὶ γῆς πεπολίτευται, καὶ διὰ τοῦτο ἐν οὐρανοῖς, ἱκετεύει τοῦ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῷ ἱερῷ Χρυσοστόμῳ διακονοῦσα σεμνή, τῶν σῶν ὑπαρ-
χόντων, οὐρανόφρονι γνώμῃ, Διάκονος ἀξία τῆς τοῦ Χριστοῦ,
Ἐκκλησίας γεγένησαι, Ὁλυμπιάς μακαρία σκευὸς ἀγνόν τῶν
ἀύλων ἐπιλάμψεων.

Ἐκ τοῦ πανσόφου Ποιμένος ὥσπερ ἀμνὰς λογική, χειρὶ
βιαιοτάτῃ, χωρισθεῖσα Ὁσία, τῶν τούτου μελιρρῦτων λόγων ἀεί,
ῶν σοφῶς σοι ἀπέστειλεν, Ὁλυμπιάς ἐνετρούφας καὶ τὸ τραχύ,
τῆς ἀνίας κατεγλύκανες.

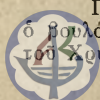
* Ἡ Ἁγία Ὁλυμπιάς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἦτο
συγγενὴς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου. Παραμείνασα ὄρφανὴ πατρός τε καὶ
μητρός, μόλις εἰκοσαετίς, ἐνυμφεῦθη τὸν Ἐπαρχον Κωνσταντινουπόλεως
Νεβρίδιον. Μετὰ εἰκοσάμηνον συζυγίαν χηρεύσασα, ἀπέρριψε πᾶσαν πρό-
τασιν γάμου καὶ ἀφωσιώθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Διέθεσεν
ἅπασαν τὴν κολοσιαίαν αὐτῆς περιουσίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ φι-
λανθρωπικῶν σκοπῶν καὶ ἵδρυσε παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν γυναικείαν
Μονήν. Ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Νεκταρίου ἐχειροτονήθη Διάκονος. Συνειρ-
γάσθη στενωτάτα μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Νεκταρίου, Ἰωάννου τοῦ Χρυ-
σοστόμου, ὅστις εἶχεν αὐτὴν περὶ πολλοῦ.

Ἐξορισθεῖσα, μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπέθανεν ἐν τῇ
ἐξορίᾳ, τὸ δὲ ἅγιον λείψανον αὐτῆς ἐποίει πολλὰ θαύματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔγραψεν αὐτῇ ἐκ τῆς ἐξορίας
τὰς δεκαεπτὰ περιφήμους αὐτοῦ ἐπιστολάς.

Πλεονα περὶ τοῦ βίου αὐτῆς, ὡς καὶ τὰς 17 ἐπιστολάς, εὗρισκει
ὁ βουλόμενος εἰς τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν βιβλίον «Παν. Στάμου Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διακόνισσαν Ὁλυμπιάδα».

Θεσσαλονίκη 1955.

Πεποικιλμένη τῷ κάλλει τῶν εὐαγῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν τῆς εὐσεβείας, ἀοιδίμων καμάτων, μετέστης εἰς νυμφῶνα τὸν νοητόν, καὶ Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, χαρμονικῶς συνευφραίνῃ Ὀλυμπιάς. Ἄλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος α΄

Ἐξ εὐγενοῦς ἀναφανείσα ρίζης, τῆς ψυχικῆς εὐγενείας τοὺς καρπούς, εἰς ἑκατὸν ἐγεώργησας, ὅσια Μῆτερ· ὡς γὰρ ἔλαία κατάκαρπος, ἐν ταῖς ἀύλαις τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, τῇ κατὰ Χριστὸν πολιτείᾳ, εὐσεβῶς διαπρέψασα. Ἄλλὰ πρέσβευε Ὀλυμπιάς μακαρία, τυχεῖν καὶ ἡμᾶς, τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη.....

ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος β΄ Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Βίον θεοπρεπῆ, πολιτευθεῖσα Μῆτερ, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ. ἀμέμπτως ἠκολούθησας.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον....

Λόγῳ ζωοποιῷ, ἐκ χρυσολόγου γλώσσης, ἀρδευομένη μη-
τερ, ἐξήνθησας πλουσίως τὰς αἰώνιους χάριτας.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Στήλη σεμνῶν ἠθῶν, καὶ ἐναρέτου βίου, ὑπόδειγμα ἐδεί-
χθης, Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, Ὀλυμπιάς θεόληπτε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὴν ἀναρχον Τριάδα, σὺν τῇ Ὀλυμπιά-
δι, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Με-
γάλου Ἐσπερινοῦ καὶ

ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ
Κράζε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐκ παιδὸς βίον κρείττονα, εὐσεβῶς ἀγαπήσασα, ἀγαθῶν τὴν ὑπαρξιν τὴν ἐπίκτητον, καθάπερ ὄναρ λελόγισαι, καὶ μόνα τὰ μένοντα, ἐκζητοῦσα νουνεχῶς, τοῦ Χριστοῦ τὰ προστάγματα, ἐκπεπλήρωκας· διὰ τοῦτο ἀξίως ἐδοξάσθης, καὶ λαμπρῶς ἐμεγαλύνηθης, Ὀλυμπιάς παναοίδιμε.

Ἀρετῶν ὑποτύπωσις, καὶ ἐλέους θησαύρισμα, γνώμη φιλοικτίρμονι ἐχορημάτισας, Ὀλυμπιάς ἀεισέβαστε· πτωχοῖς γὰρ ἐπήρεκσας, ἐν ἀγάπῃ ἀληθεῖ, καὶ πλουσία χρηστότητι, ἐβοήθησας τοῖς ποικίλως ἐν βίῳ τρυχομένοις, ἱερεῖς ξεναγωγοῦσα, καὶ ἐν Χριστῷ θεραπεύουσα.

Ὡς συνήθης καὶ γνώριμος, καὶ μαθήτρια ἔνθεος, τοῦ σοφοῦ ἐν ἅπασι Χρυσορρήμονος, τούτῳ πιστῶς διηκόνησας, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σοι, καὶ τῶν θλίψεων αὐτῷ, ἐκοινώνησας χαίρουσα, ὑπερόριον, κακουχίαν ἀνδρείως ἐνεγκοῦσα, μεθ' οὗ νῦν καὶ συναγάλλη, Ὀλυμπιάς παμμακάριστε.

Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος β. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Γένους περιφάνειαν σεμνή, πλοῦτον καὶ ἀκμὴν ἡλικίας,, ἐμφρόνως ἔλιπες, καὶ κατηκολούθησας ἐνθέῳ ἔρωτι, τοῦ Σωτῆρος τοῖς ἴχνεσι, ζωῆς ἐναρέτου, θείαις ἐπιδόσεσιν, ἐνδιαπρέπουσα· ὅθεν ὡς λαμπὰς διαυγάζεις, ἐν τῇ Βυζαντίδι Ὅσια, αἴγλη τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων σου.

Οἶκον τῆς Τριάδος εὐαγῆ, διὰ καθαρᾶς πολιτείας, καὶ οὐρανίων ἡθῶν, σεαυτὴν τελέσασα, Ὀλυμπιάς νοητῶς, ἱερὸν φροντιστήριον, καὶ μονὴν ἁγίαν, εὐσεβῶς ἀνήγειρας, πρὸς σωτηρίαν πολλῶν, ἔνθα ἀσκουσῶν αἱ χορεῖται, τῷ σῶ ὑποδείγματι Μήτηρ, τῷ Χριστῷ γηθόμεναι ἀνήχθησαν.

Ὡ τῆς μακαρίας σου ψυχῆς! τίς σου τὴν ἁγίαν ἀγάπην, ἐξεΐπη πάνσεμνε, ἦν πρὸς τὸν ἰσαγγελον, ἔσχες Χρυσόστομον· σὺν αὐτῷ γὰρ προήρησο, συμπάσχειν Ὅσια, καὶ σκληρῶς ἐξέωσαι, ἐκ τῆς πατρίδος τῆς σῆς· ὅθεν κοιμηθεῖσα ὁσίως, πρὸς τὰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν ἀγαλλιάσει μεταβέβηκας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Ἡ ἐξ εὐγενοῦς ριζουχίας, ἀειθαλὲς ἀναφανεῖσα βλάστημα, καὶ Θεῷ εἰς ἑκατὸν καρποφορήσασα, Ὀλυμπιάς ἡ ἐνδοξος, εἰς εὐφημίαν πρόκειται· τὸ σκεῦος τῆς χάριτος, τὸ τῶν σεμνῶν γυναικῶν, ἔξοχον ἐγκαλλώπισμα· ἐκ γὰρ πρώτης ἡλικίας, ἐνατενίσασα Χριστῷ Εὐαγγελικῶς ἀκολουθῆσαι, αὐτῷ προέκρινεν· ἔνθεν

τῆς ἐν καινότητι ζωῆς τὰς δυνάμεις ἐνέγκασα, δυνατὴ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐν ἀγαθοεργίαις πέφηνε. Καὶ νῦν πρεσβεύει Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων...

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, τὴν ἀληθῆ εὐφροσύνην, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, γράφων σοι ἐπέστελλεν· εἰ γὰρ καὶ θλίψιν ἔχομεν, ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, ἀλλ' ἀνδρυσθῶμεν Ὀλυμπιάς, ὁ γὰρ Χριστὸς πρὸς ὃν ἐλπίζομεν, τὸν κόσμον νενίκηκεν. Οὕτως οὖν ἱκανομένη, καὶ θεοφρόνως ρυθμιζομένη, ῥῆον ὑπέφερες, τῶν πειρασμῶν τοὺς πόνους Μῆτερ. Καὶ νῦν ἄπονον ἀπολαβοῦσα ζωὴν, τοὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν πόνους κούφισον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν αἴτησαι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἦχος β΄

Ἀγγελικῆς πολιτείας ἐρασθεῖσα, πάντων τῶν γερωῶν ὑπερίπτασο, οὐρανόφρονι γνώμῃ, καὶ ἀνδρείῳ λογισμῷ, Ὀλυμπιάς ἀεισέβαστε· καὶ κατάλληλον τρόπον, ἐπιδεικνυμένη σοφῶς, τύπος τῶν πιστῶν ἐγένου, ἐν λόγῳ ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ καὶ πίστει, καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων· ὅθεν ἡ δικαιοσύνη σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ἦχος γ΄

Τοῦ εὐκλεοῦς Χρυσορρήμονος, τοῖς χρυσέοις νάμασι ἀρδευομένη, χύσεα ἦθη ἠνθησας, καὶ χρηστότητος καρπούς, ὡς γλυκεῖς βότρυας ἐξήνεγκας· ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία, γευομένη μυστικῶς, τῆς σωφροσύνης σου τὸν πλοῦτον, καὶ ὑπομονῆς τὴν στερορότητα, καὶ τῶν λοιπῶν προτερημάτων σου τὸν θησαυρόν, μακαρίζει θεόληπτε· καὶ στηλογραφίαν σε ἔμπνουν, παντὸς καλοῦ προβάλλεται, τοῖς εὐσεβῶς ζῆν ἐθέλουσιν. Ἄλλ' ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ, καὶ ἀγαθῇ ἀναστροφῇ, ἀξίωσον ἡμᾶς πολιτεύσθαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβεΐαις σου, Ὀλυμπιάς αἰοῖδιμε.

Ἦχος δ΄

Ὡς Διάκονος Χριστοῦ, θεοειδῆς καὶ θεόληπτος, τῆς κατὰ ψυχὴν διακονίας, ἐπιστεύθης τὴν ἐπιμέλειαν· πράξει γὰρ τοῦ κρείττονος, τὸν νοῦν λαμπρύνασα, τὴν τοῦ πνεύματος ἔλλαμψιν, ὡς καθαρὰ τὴν ψυχὴν ἐπλούτισας Μῆτερ· ἐντεῦθεν Μοναστηριῶν σεμνῶν, ὑποφῆτις σοφὴ ἐδείχθης, καὶ παιδαγωγὸς δόκιμος,

πρὸς ἀρετῶν ἀναβάσεις· καὶ ἐν πειρασμοῖς, ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ δοκιμασθεῖσα, ἀξίως ἐδοξάσθης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. α.'

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, δεῦτε φιλεόρτων αἱ τάξεις, δεῦτε καὶ ὕμνοις αἰνέσωμεν, τὴν πολλαχῶς τῷ κόσμῳ ἐμπρέψασαν, ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς, Ὀλυμπιάδα τὴν θεόσοφον· περιουσία γὰρ θείου ἔρωτος, τὸν προσόντα πλοῦτον, Εὐαγγελικῶς διεσκόρπισε· καὶ τὴν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ ποθήσασα, ἐν πάσῃ ἀρετῇ ἐξέλαμψε, καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης ἐδιώχθη. Πρὸς αὐτὴν οὖν βοήσωμεν· Ὀλυμπιάς θεόληπτε, σὺν τῷ σοφῷ ὑφηγητῇ Χρυσοστόμῳ, μὴ παύσῃ δυσωπεῖν, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

ᾠ μακαρία δυάς ...

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος δ.' ᾠδωκας σημειώσιν.

Ἀμεμπτον ἐτήρησας, μετὰ θανάην τοῦ συνεύνου σου, σεαυτὴν παναοίδιμε, Χριστῷ τῷ Πανιάνακτι, ὃν καὶ ἐκζητοῦσα ὅλη διανοία, αὐτῷ ἐβόας Γραφικῶς· Δεῖξόν μοι Σῶτερ τὴν θείαν ὄψιν σου, φωνὴν δὲ σοῦ τὴν ἀχραντον, ἐν τοῖς ὡσί μου ἀκούτισον, δεῦρο λέγων μοι Κύριε, δεῦρο, δράμε πλησίον μου.

Στίχος Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον....

Γράφων σοι ἐπέστελλεν, ἐπιστολὰς πλήρεις χάριτος, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως, ὁ θεῖος Χρυσόστομος, δι' ὃν μακαρία, τὴν τῆς ἀθυμίας, διασκεδάζουσα ἀχλύν, τῶν ἐπελθόντων δεινῶν τὸν τάραχον, ὑπέστης καρτερώτατα, καὶ πρὸς λιμένα οὐράνιον, προσωρμίσθης γηθόσυνος, Ὀλυμπιάς ἀεισέβαστε.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Πατρίδος ἐξένωσαι, καὶ στεροροτάτως ὑπέμεινας, ἐξορίαν καὶ κάκωσιν, ἐν ἧ τὸ μακάριον, τέλος εὐραμένη, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, Ὀλυμπιάς πανευκλείης, διὰ θαλάσσης δυνάμει κρείττονι, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπερφυνῶς παραγέγονε, καὶ ὡς δῶρον πολύτιμον, τοῖς ποθοῦσί σε δέδοται.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ.'

Τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀμφιδέξις ἐργάτις, Ὀλυμπιάς

θαυμαστή, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· οὐ μόνον γὰρ τὸν προσόντα σοι πλοῦτον, ἐνταῖς τῶν ἁγίων χρεῖαις διέθου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, διωγμοὺς καὶ θλίψεις ὑπήνεγκας. Καὶ νῦν τῶν πρᾶεων, κληρονομήσασα γῆν, μὴ παύση μνημονεύουσα, τῶν ἔτησίως μνημονευόντων σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀγίας Ἄννης.

Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις.....

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν πλοῦτον σκορπίσασα, τὸν σὸν τελείῳ νοί, Χριστῷ ἠκολούθησας δι' ἐναρέτου ζωῆς, Ὁσία πανεύφημε· σὺ γὰρ ἐφεπομένη, τῷ σοφῷ Χρυσοστόμῳ, χύσεον ὄφθης σκεῦος, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας διό σε Ὀλυμπιάς, ὁ Κύριος ἐδόξασε.

Καὶ τὸ τῆς Ἀγίας Ἄννης.

Ζωὴν τὴν κηύσασαν ἐκνοφόρησας.....

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν βίον σου σεμνή, ἐλεήμονι γνώμη, διένειμας καλῶς, θεολήπτω καρδία κουφίζουσα τοὺς πάσχοντας, καὶ πιστῶς θεραπεύουσα, καὶ ξενίζουσα, τοὺς ἱερεῖς τοῦ Κυρίου· ὅθεν εἵληφας, Ὀλυμπιάς μακαρία, ζωὴν τὴν οὐράνιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἀγίας Ἄννης.

Τὰς νόμου ἐντολάς....

Μετὰ τὴν β. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ. Θείας πίστεως.

Θείοις ρήμασι, τοῦ Χρυσοστόμου, ὥσπερ ὕδασι, ζωοδωρήτοις, δαμνῶς ἀρδευομένη ἐν Πνεύματι, Ὀλυμπιάς ὡς ἐλαία κατάκαρπος, τῆς ἀληθείας τοὺς καρποὺς ἐγεώργησας. Καὶ νῦν πρόσβευε, δωρήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐνθέων οἰκτιρισμῶν τὴν ἐλεηρότητα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Ἡ εὐκλεέστατος...

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ.' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐν τῷ βίῳ τελοῦσα περιφανῆς, ἐν ἀσκήσει ἐδείχθης θεοειδῆς· γένους γὰρ λαμπρότητι, καὶ ἐν πλούτῳ ἐμπρέπουσα, ὑπὲρ πᾶσαν ἀξίαν Χριστὸν ἐπεπόθησας, καὶ ἐνυμφεύσω τούτῳ, ἡθῶν καθαρότητι· ὅθεν ἐπαξίως, ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, Ἁγίων ἰσότιμος, ἀνεδείχθης τοῖς τρόποις σου, Ὀλυμπιάς ἀεισέβαστε· μεθ' ὧν ἀεὶ δυσώπει Χριστόν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Μεταστᾶσα ἐν δόξῃ θεοφανεῖ, πρὸς μονὰς οὐρανίους καὶ θεαυγεῖς, ὡς μήτηρ ὑπέρτιμος, τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀξίας, λαμπρῶς ἐκοινωνήσας, καὶ τοῦ ἀδύτου φάους, τρυφᾶς ταῖς φαιδρότησιν. Ὅθεν συνελθόντες, ἐπαξίως τιμῶμεν, τὴν θείαν κοίμησιν, τὴν σεπτὴν καὶ σεβάσιμον, Ἄννα μάμμη τοῦ Κτίσαντος. Πρέσβευε τῷ σῶ ἑγγόνῳ ἀεὶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Τὸ α.' ἀντίφωνον τοῦ δ.' Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ζήτηι τῇ Τρίτῃ τῆς θ.' ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ.

Ὁ Ν.' Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας.....

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.....

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β.'

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.....

Στομωθεῖσα ἀληθῶς, τῇ θεϊκῇ ἀγάπῃ ἐν τῇ κατὰ Χριστόν ζωῇ, ποικίλως διέπρεψας, Ὀλυμπιάς θεόφρον· ἐν ἑλέει γὰρ καὶ οἰκτιρμοῖς Χριστόν θεραπεύουσα, Μοναζουσῶν ὑποτύπωσις ὄφθης, καὶ ἐναρέτων ἔργων, ἔσοχον παράδειγμα· καὶ ἐν πειρασμοῖς δόκιμος φανεῖσα, Δεσποτικοῦ μακαρισμοῦ ἠξίωσαι, καὶ ἀγγελικῆς δόξης μετέσχηκας· μεθ' ὧν ἰκέτετε, δεόμεθα Μητρο, τῷ ἐλεήμονι Λόγῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐκ τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ὁσίας οἱ ἐφεξῆς δύο.

Κανὼν πρῶτος τῆς Ὁσίας οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

« Ὀλυμπιάδος τὰς ἀριστείας ὕδω. Γερασίμου. »

Ῥδὴ α. Ἦχος δ. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁ φῶς ὢν ὑπέρφωτον, Πάτερ Υἱὲ Πνεῦμα Ἅγιον, Θεὲ τριουπόσιτατε, ταῖς τῆς Ὁσίας εὐχαῖς, τῆς σῆς χάριτος, παράσχου μοι ἀκτῖνα, γεραίροντι Κύριε, ταύτης τὴν ἀθλησιν.

Λαμπρᾶς ἀπὸ ρίζης μὲν, Ὀλυμπιάς ἀνεβλάστησας, ἡθῶν κοσμιότητι, κεκοσμημένη σεμνῶς, τῷ Κυρίῳ δέ, καρποῦς δικαιοσύνης, ὡς δένδρον κατάκαρπον, ἐκαρποφόρησας.

Ἐψοῦσα πρὸς Κύριον, ὄλοσχερῶς σου τὴν ἔφεσιν, ἐτρώθης τῷ ἔρωτι, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν, ὢν συμμετοχος, Ὀλυμπιάς ἐγένου, λιποῦσα τὰ πρόσκαιρα, θείῳ φρονήματι.

Μεγίσταις ἐμπρέπουσα, εὐεργεσίαις θεόληπτε, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σου, τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ διηκόνησας, πλουσιωτάτη γνώμη, τὸν πλοῦτον σκορπίζουσα, τοῖς χροεῖαν ἔχουσι.

Θεοτοκίον.

Πηγὴ ἀγιάσματος, τῇ οἰκουμένη πηγάζουσα, χρηστότητος νάματα, καὶ οἰκτιρῶν δωρεάς καθαγίασον, τὸν μολυνθέντα νοῦν μου, καὶ σῶσόν με Δέσποινα, τῇ προστασίᾳ σου.

Κανὼν δεῦτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

« Ὀλη λαμπρὰ Ὀλυμπιάς πέλεις. Γερασίμου. »

Ἦχος πλ. δ. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Οὐράνιον δόξαν καὶ ἀληθῆ, ὡς ἡγωνισμένη θεοφόρε, θεοπρεπῶς, τρυγῶσα λαμπρῶς παρὰ Κυρίου, τοὺς ἐπὶ γῆς εὐφημοῦντάς σε δόξασον

Λαμπρότητα πᾶσαν ἐπισφαλῆ, λιποῦσα ἐμφρόνως, ὤκειώθης τῷ Λυτρωτῇ, σεμνότητι βίου ἐναρέτου, Ὀλυμπιάς καὶ στεροῦς ἀγωνίσμασι.

Ἠνγάσθης τῶν λόγων ταῖς ἀστραπαῖς, τῶν τοῦ Χρυσολόγου, Ποιμενάρχου Ὀλυμπιάς, καὶ ὄλη λαμπρὰ καὶ φωτοφόρος, ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὁσίων ἐνδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Λυχνία φωσφόρος χρυσοφαῆς, ἐδείχθης τεκοῦσα, τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός· διὰ τῆς ψυχῆς μου τὴν σκοτίαν, τῇ φωταυγείᾳ σου Κόρη ἀπέλασον.

Ῥδὴ γ. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἰλαρώτατη, διαθέσει καὶ γνώμη θεόφρονι, διανέμουσα πλοῦτος, πλοῦτου τοῦ σοῦ τὴν ποσότητα, Ὁσία ἐπήρκεσας, πτωχοῖς καὶ πένησι.

Ἐποσκοποῦσα, Ὀλυμπιάς πρὸς μόνα τὰ μένοντα, καταλέλοιπας σπουδῇ, θεοπρεπεῖ τὰ φθειρόμενα, καὶ χαίρουσα ἔδραμες, Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσι.

Δάμαλις ὥσπερ, Ὀλυμπιάς τιμία καὶ ἄμωμος, πειθαρχοῦσα ὀλικῶς, ποιμένι τῷ Χρυσορρήμονι, σύν τούτῳ ὑπέμεινας, δεινῶν τὴν ἔφοδον.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν αἰώνων, Ποιητῆς καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σωματωθεὶς ὡς ἠϋδόκησε, προστάτιν σε ἔδειξε, κόσμου Πανάφθορε.

Δεύτερος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄπαντα τὸν πλοῦτόν σου, θεοφιλῶς διανείμασα, πλοῦτον πολύν, ἀρετῶν ποικίλων, θεοφόρε συνήθροισας.

Μέγιστον τὸ κλέος σου, Ὀλυμπιάς ἀξιάγαστε· σὺ γὰρ λαμπάς, καλῶν ἔργων ὠφθης, ἐν τῇ πόλει τοῦ Βύζαντος.

Πᾶσάν σου τὴν ὑπαρξιν, Ὀλυμπιάς παμμακάριστε, ταῖς τοῦ Χριστοῦ, προσταγαῖς ἐνθέοις, θεοφρόνως ἐροῦθμισας.

Θεοτοκίον.

Ρεΐθροις τοῦ ἐλέους σου, Παντελεῆμον Παντάνασσα, τοὺς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς πλῆνον ρύπους, καὶ τελείως ἀπάλειψον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ, α. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρετῶν ἐμμελεία καὶ καθαρότητι, ὠραισθεῖσα ὁσίως Ὀλυμπιάς θαυμαστή, νύμφη ὠφθης ἐκλεκτὴ καὶ περιώνυμος, τοῦ τῶν ὄλων Ποιοῦ, καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ, ᾧ πρέσβευε θεοφόρε, πάσης ἀνάγκης ρυσθῆναι. τοὺς ἐφορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

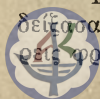
Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην κυφορήσασα, πρὸς τὴν οὐράνιον δόξαν ἐν ἀπορορήτῳ χαρᾷ, καὶ φωνῇ Ἀγγελικῆς ἀγαλλιάσεως, μετετέθης ἀπὸ γῆς, καὶ παρέστης τῷ Χριστῷ, ᾧ Ἄννα Θεοπρομῆτορ· ἀλλὰ δυσώπει ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥοδὴ δ. Ὁ καθήμενος ἐνδόξῃ.

Συνακόλουθος τελοῦσα, τοῦ σοφοῦ Χρυσορρήμονος, καὶ τῶν τούτου λόγων, ἐπακροωμένη θερμότατα, χρούσα ἦθη καὶ τρόπον Χριστομίμητον, ἐγεώργησας, Ὀλυμπιάς πόθῳ κρείττονι.

Τὴν ψυχὴν σου ναὸν ἔμπουν, καὶ πανάγιον σκῆνωμα, δεύσασα Κυρίῳ, Μῆτερ τῇ σεμνῇ πολιτείᾳ σου, πανευαγὲς ἀνεγείρας φροντιστήριον, ὡς ἀχείμαστον, ψυχῶν λιμένα καὶ ἀκλυστον.

Ἄρετῶν σε ὑποφῆτιν, καὶ ἀρχέτυπον κάλλιστον, αἱ ἐν τῇ Μονῇ σου ἱερῶς ἀσκοῦσαι Μονάστριαι, πεπλουτηκυῖαι θεοῦθεν τῇ μιμήσει σου, ὧκειώθησαν, βίῳ λαμπρῷ τῷ Παντάνακτι.

Συντονία θεαρέστω, καὶ ψυχῆς γενναιότητι, Μῆτερ συμφρονοῦσα, τῷ πανευκλεῖ Χρυσορρήμονι, ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ σὺν τούτῳ πόνους ἔφερες, ὑπερόριον, Ὀλυμπιάς ποινήν στέρξασα.

Θεοτοκίον.

Ἄνηρότως ἐκβλαστάνεις, ὥσπερ χώρα θεόβλαστος, ὑπὲρ πάντα λόγον, Λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν Ὑπέρθεον, τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν Κόρη λύνοντα, καὶ παρέχοντα, τοῖς ἔξ Ἀδάμ ἀπολύτρωσιν.

Δεύτερος. Σύ μου ἰσχύς.

Ἀσκητικῆς, διαγωγῆς τὸ ἐπίπονον, ὑπὲρ πᾶσαν, τρυφήν τὴν ἐπίκηρον, ὑπείσελθοῦσα Ὀλυμπιάς, ἐγκρατείας πόνους, καὶ νηστειῶν ἐπιδόσεις, νομίμως καθαρθεῖσα, ἐθεώθης ἀξίως, καὶ τοῖς πᾶσι περίβλεπτος πέφηνας.

Ὀλη ψυχῇ, καὶ διανοίᾳ θεόληπτε, τὸν ποιμένα, τὸν καλὸν καὶ ὄσιον, ἰχνηλατοῦσα θεοφιλῶς, ἤνεγκας σὺν τούτῳ ὑπερορίας τὴν κάκωσιν, αὐτοῦ δὲ χωρισθεῖσα, χειρὶ βιαιοτάτη οὐδαμῶς κατεκλάσθης τοῦ πόθου σου.

Λύτρον δεινῆς, ὀλιγορίας καὶ θλίψεως, καὶ ἀνίας, καὶ πάσης σκαιότητος, ἐν ἑξορίᾳ τῇ χαλεπῇ, τὰς τοῦ Χρυσολόγου, πυκτίδας τὰς θεορρήμονας, θεόφρον εὐραμένη, ἐν χαρᾷ ἀνεβόας τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ὑδωρ ζωῆς, ζωαρχικὸν νᾶμα αὔλον, δρόσον θείαν, θείας παρακλήσεως, καὶ οὐρανίου ἀναψυχῆς, ὄμβρησον Παρθένε, οἷα νεφέλη ὀλόφωτος, τοῖς ἐπιβωμένοις, τὴν ἄχραντὸν σου κλῆσιν, καὶ τὸ χαῖρε ἀπαύστως βοῶσί σοι.

Ὁδὴ ε. Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ρωμαλέως ἤνεγκας, στερορότητι φρενῶν, τὰς ποικίλας ἐπιβουλάς, καὶ δεινὰ τεχνάσματα τοῦ πολεμήτορος τὸν Χριστὸν γὰρ ἔσχηκας, θεοφόρε παραμύθιον.

Ἰησοῦ νενύμφευσαι, τῷ Λόγῳ τοῦ Πατρὸς, ἐν Πνεύματι ἱερῷ, καὶ αὐτῷ προσήγαγες, ὡς προῖκα ἔντιμον, τὰ τῆς πολιτείας σου, θεοφόρε ἀκροθίνια.

Σκεπομένη χάριτι, τῆς θείας ἀρωγῆς, θριαμβεύεις Ὀλυμπιάς, ἀσθενεῖα φύσεως, τὰ πανουργεύματα, τοῦ δολίου δράκοντος, κατὰ σοῦ δεινῶς σφαδάζοντος.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ Πνεύματος Ἁγνῆς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ ἀσπύρως ἔτεκες, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, τῶν ἀνθρώπων παύοντα, Θεοτόκε τὸ κατάκριμα.

Δεύτερος. Ἴνα τί με ἀπώσω;

Μακρυνθεῖσα βιαίως, ἐκ τοῦ Θεορρήμονος ποιμένος ἔνδοξε, καὶ ἐπὶ τῆς ξένης, ὑπέροιος Μῆτερ ὑπάρχουσα, τῷ πρώτῳ Ποιμένι, ἀνενδοιάστως ἠκολούθεις, πρὸς τὴν ἄνω πατρίδα βαδίζουσα.

Πεποιθήσει τελεία, ὑπὲρ τοῦ πλησίον διέθου τὸν πλοῦτόν σου, φιλαδέλφῳ γνώμῃ, αἰχμαλώτους σεμνὴ ἀπαλλάττουσα, καὶ τὴν πενήτων, ἔνδειαν Μῆτερ ἰωμένη, τὸν Θεὸν ἀληθῶς ἐθεράπευσας.

Ἰερώτατον οἶκον, ψυχῶν παιδευτήριον θεοειδέστατον, ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Θεῷ ἱερώς ᾠκοδόμησας, ἔνθα μακαρία, νυμφαγωγεῖται τῷ Κυρίῳ, θεοφρόνων παρθένων ὁμήγουρις.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτων πραγμάτων, καὶ ὑπερφυῶν μυστηρίων φανέρωσις, ὄφθης Παναγία, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν σωματώσασα; τίς σου ἀνυμνήσει, τὰς δυναστείας Θεοτόκε; Ἄλλὰ σῶσον ἡμᾶς τοὺς αἰνοῦντάς σε.

Ῥδὴ σι. Θύσω σοι.

Ἐρωτι, τελειοτάτῳ σεμνῇ καὶ θεόφρονι, Χριστοῦ τὸ κάλλος ποθοῦσα, τὰ τοῦ σώματός σου κάλλη μαραίνεις, τὴν ψυχὴν δέ, ὠραῖζεις ἡθῶν ὠραϊότητι.

Ἰαμα, τῇ ἀθυμούσῃ ψυχῇ σου γεγόνασι, τοῦ ἱεροῦ Χρυσολόγου, αἶ τὸ θεῖον νέκταρ τῆς ἀμβροσίας, μακαρία, ἐπιστολαὶ σαφῶς ἀποστάζουσαι.

Ἀσκήσει, καὶ σωφροσύνη Ὅσια ἐκλάμπασα, δικαιοσύνης τοῖς ἔργοις, ἀγαθοεργίαις καὶ εὐποιΐαις, τὸν τῆς δόξης, Ὀλυμπιάς ἐδόξασας Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με, Θεοχαρίτωτε Κόρη Πανάμωμε, τὸν σὸν ἀχρεῖον ἰκέτην, τῷ ἐχθρῷ οἰκτρῶς γὰρ κατεδουλώθην, ἀλλὰ σύ με, τῆς αὐτοῦ μανίας ἀπάλλαξον.

Δεύτερος. Τὴν δέησιν.

Συνόμιλος, καὶ σεμνὴ φοιτήτρια, τῷ Ὅσιῳ καὶ σοφῷ

Χρυσοστόμω, διατελοῦσα τῶν τούτου χαρίτων, περιφανὲς ἔκμαγεῖον γεγένησαι· ρημάτων γὰρ τῶν ἑαυτοῦ, πληρωτῆς ἀκριβῆς ἐχρημάτισας.

Πατρίδος σου, ξενωθεῖσα ἐνδοξε' οἷα πάροιχος καὶ ξένη ἐν κόσμῳ, ἐπὶ τῆς ξένης διῆλθες τὸν βίον, τὸν δι' ἡμᾶς ξενωθέντα θεόπνευστε, ἐκμιμουμένη εὐσεβῶς, καὶ ὑμνοῦσα αὐτοῦ τὴν χρηστότητα.

Ἐνέκρωσας, τῇ στεροῦ ἑνστάσει σου, τὸν ἀρχέκακον καὶ δόλιον ὄφιν, τὸν τὰς πολλὰς σοὶ ἐγειραντα θλίψεις, καὶ τῆς ἀγήρω ζωῆς κατηξίωσαι, Ὀλυμπιάς πανευκλεῆς, σὺν Ὀσίῳ τοῖς δήμοις χορεύουσα.

Θεοτοκίον.

Λαμπρύνασα, τὴν ψυχὴν μου Πάμφωτε, τῇ ἀύλῳ καὶ λαμπρῷ σου ἐλλάμψει, θεοειδῇ καὶ φωτὸς θείου πλήρη, τὸν σκοτισθέντα μου νοῦν Κόρη ἔργασαι, ἵνα πορεύσωμαι πιστῶς, τοῦ φωτὸς τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐσεβεῖα λάμπασα καὶ ἐγκρατεῖα, τὸν Θεὸν ἐδόξασας, ἔργοις καὶ τρόποις ἱεροῖς, Ὀλυμπιάς ἀεισέβαστε· διὸ τῆς δόξης τῆς ἄνω ἠξίωσαι.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀχλύς, σκοτίσασα τὸν νοῦν μου, ἠμαύρωσέ μου τὴν ψυχὴν, καὶ ἔσβεσε τὴν ἐκ Θεοῦ, δοθεῖσάν μοι χάριν, θεαυγῇ καὶ ζωηφόρον Μῆτερ ἀλλὰ τῇ σελασφόρῳ σου ἐπισκοπῇ, προστρέχω, ἵνα καὶ αὐθις τῷ φωτί, τῶν προσταγμάτων τοῦ Χριστοῦ, οἰκειωθῶ εὐχαῖς σου. Σὺ γὰρ ἐνδυσσαμένη τὸν Χριστόν, ἐβάδισας πρὸς τὴν λάμπην ἀκλινῶς, τῆς ἀγίας αὐτοῦ δόξης, πλοῦτον παρωσαμένη γεηρόν, γένος λαμπρόν, καὶ πᾶν ἄλλον φθαρτόν· διὸ τῆς δόξης τῆς ἄνω ἠξίωσαι.

Συναξάριον.

Τῇ κε. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν Ὀλυμπιάδος τῆς Διακόνου.

Στίχ. Ὀλυμπιάς πεσοῦσα πατρίδος φίλης.

Πρὸς τὴν ἄνω χείρουσα βαίνει πατρίδα.

Εἰκάδι Ὀλυμπιάς μεγάλθυμος θάνε ἠδὲ πέμπτη.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἐπεὶ χρυσίον καθαρὸν, τῇ τῶν πειρασμῶν καταγιῖδι, δοκιμασθεῖσα πολλαχῶς, διαλάμπεις ψυχικῇ καθαρότητι. τῷ νυμφίῳ σου κράζουσα· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Δεδιωγμένη ἀπηνῶς, καὶ ἐξορισθεῖσα ἀδίκως, Ὀλυμπιάς περικλεής, ὑπερ τῆς ἀληθείας αἰοίδιμε, βασιλείας ἠξίωσαι, οὐρανόθεν ὡς ἡ θεία ἐπαγγελία.

Ὡς καθαρὰ Ὀλυμπιάς, νοῦν τε καὶ καρδίαν καὶ σῶμα, διακονεῖν πανευπρεπῶς, τῇ ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ προκέκρισαι, ἁγιάζουσα ἐνδοξε, τῇ σῇ χάριτι τοὺς πίστει σοι προσιόντας.

Θεοτοκίον.

Γέφυρα πέλεις νοητή, Κεχαριτωμένη Μαρία, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν, πρὸς πιστοὺς μεταβιβάζουσα ψάλλοντας· Ὑπερῶ-μνητε Δέσποινα, χαῖρε σκέπη τῶν ἀνθρώπων καὶ σωτηρία.

Δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἐχουσα Μῆτερ ἐν καρδίᾳ τὴν οὐράνιον καὶ ζωηφόρον φλόγα, τὸ τῶν θλίψεων πῦρ, ἐμάρανας εὐτόνως, Ὀλυμπιάς κραυγάζουσα· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα Χριστῷ εὐαρεστήσης, πᾶσαν ἔλιπες τερπνότητα τοῦ βίου καὶ ἀγῶσι σαυτήν, ἐκδέδωκας ἐνθέοις, Ὀλυμπιάς κραυγάζουσα· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σώματος πᾶσαν ἀγλαίαν, ἀποσβέσασα συντόνῳ ἐγκρατεῖᾳ, τὴν ψυχὴν σου τερπνὴν, παρέστησας Κυρίῳ τῆς ἀπαθείας χάριτι, διυλάμπουσαν Ὁσία.

Θεοτοκίον.

Γένονας κλίμαξ ἀφθαρσίας, τὸν μὲν Ὑψιστον εἰς γῆν καταγαγοῦσα, τοὺς ἐκ γῆς δὲ Ἀγνή, ὑψώσασα πρὸς ὕψος, Παρθένε τὸ οὐράνιον, ἀνυμνοῦντάς σου τὴν δόξαν.

Ῥδὴ η. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἔργοις διαλάμπουσαν ὀσίως, ὄρων σε Ὀλυμπιάς ἐχθρὸς ὁ βάσκανος, πλείστους σοι ἐξήγειρε, πειρασμοὺς ὁ δαίλαιος, ἀλλ' ἤττηται τῇ στάσει σου καὶ καταβέβληται· σὺ γὰρ ἀγαλλομένη ἐβόας· ὑπερευλογῶ σε, Χριστέ μου ἀθλοθέτα.

Ρήμασι πανσόφοις γλυκυτάτοις, Ὁσία Ὀλυμπιάς τοῦ Χρυσσορήμονος, τὸ πικρὸν τῶν θλίψεων, γλυκερῶς ὑπέφερες, καὶ τὸν τῆς ἀθυμίας σου ἰὸν ψυχόλεθρον, διέλυες στεροῶ διανοίᾳ, τὴν ὑπεροχίαν. ἀνύουσα εὐθύμως.

Ἐπαντα τὸν βίον σου Ὅσια, ἐν πράξεισι θεαρέστοις διετέλεσας, ἐπὶ τέλει στέφος δέ, Ἀθλητῶν ἀπειλαφας, ὡς διωχθεῖσα ἔνδοξε. καὶ στενωθεῖσα πικρῶς, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας νομίμως ὄθεν κληρουχίας, τῆς ἄνω ἡξιώθης.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τῇ εὐωδία τῇ ἀχράντῳ, καὶ τῇ ἀρωματιζούσῃ θείᾳ δόξῃ σου, Ἄχραντε Πανάμωμε, ὅπισθεν βαδίζουσα, Ὀλυμπιάς ἡ πάνσεμνος νύμφη περιδόξος, ἐδείχθη τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότου, τοῦ ἐκ τῆς γαστροῦ σου, ἀρρήκτως γεννηθέντος.

Δεύτερος. Οἱ θεοροήμονες.

Εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν καὶ φωτοφόρον, τῆς τοῦ Χριστοῦ θείας δόξης, Ὀλυμπιάς κατεσκήνωσας, σὺν ταῖς Ὅσιαις Μητράσιν, ἐνδόξως χορεύουσα.

Ρεθυρωμένον ὁ τάλας ἀνύων βίον, οὐ διαλείπω ὁσῶραι, Ὀλυμπιάς προστιθέμενος, κακὰ ἐν τοῖς κακοῖς μου· σὺ οὖν με Μῆτερ βελτίωσον.

Αἱμάτων ζώντιων σταγόνας ἀναπηγάζον, μετὰ ταφήν σου τὸ σῶμα, Ὀλυμπιάς ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν σὴν ἔνθεον χάριν, τοῖς παῖσιν ἐδήλωσε.

Θεοτοκίον.

Σάρκα μολύνων τοῖς ἔργοις τῆς ἀνομίας, δοῦλος κατέστην ὁ τλήμων, δουλοπρεπείας τῆς χείρονος· σὺ οὖν ρῦσαί με Κόρη, παθῶν ἀτιμώσεως.

ᾠδὴ θ. Ἐὕα μέν.

Ἰσχύϊ, τῇ θεϊκῇ δρόμον τὸν ἔνθεον, νευρουμένη διεπέρασας, καὶ πρὸς τὴν ἄνω βασιλείαν, Ὅσια Ὀλυμπιάς προσεχώρησας, ὁρῶσα τοῦ σοῦ νυμφίου τὴν ἔλλαμψιν, καὶ θεουμένη κατὰ μέθεξιν.

Μετέστης, πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα, ἔνθα πέλει φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ποταμὸς ὕδατος ζῶντος, φρικτῶς δὲ σοῦ τὸ ἅγιον λείψανον, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔφθασε, διὰ θαλάσσης θείῳ Πνεύματι.

Ὀλόφωτον, ἀληθῶς νυμφῶνα ἄφθαρτον, ἐκκληρώσω παμμακάριστε, Ὀλυμπιάς ἡγλαῖσμένη· διὸ ἐκ τῶν ἀνάγκων χειλέων μου, τὸν ὕμνον τὸν μικρὸν τοῦτον πρόσδεξαι, καὶ τῶν παθῶν λῆσον τὸν ζόφον μου.

Θεοτοκίον.

Ἐψιστον, τοῖς ἐπὶ γῆς κυφορήσασα, τὸν ὑψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, Εὐλογημένη Θεοτόκε, πεσοῦσαν τὴν ψυχὴν μου πρὸς βάραθρα. ἀπάσης ἁμαρτίας ἀνύψωσον, πρὸς μετανοίας καθαρότητα.

Δεύτερος. Ἐφριξε πάσα ἀκοή.

Ἰερουργὸς ὁ ἱερός περιστείλας εὐσχημόνως τὸ σῶμά σου ἐν θήκῃ ἔθιτο, τοῦτο Ὅσια ἀξιοθαύμαστε, ὅπερ δυνάμει θεϊκῇ, πρὸς πόλιν τοῦ Βύζαντος, θαλασσόπόρος καινός, παρεγένετο ἐμφαῖνον τὴν χάριν σου.

Μετ' εὐλαβείας ἱεραῶ, τῶν λειψάνων σου Ὅσια προσπαύοντες, πάντες ἐξέστησαν, οἱ συνελθόντες ὡς ἐθεάσαντο, αἵματα ζῶντα ἐξ αὐτῶν, φορικτῶς προερχόμενα, καθαγιαζόντα, καὶ καρδί-
ας καὶ ψυχὰς τε καὶ σώματα.

Οὐρανοδρόμον ἐπὶ γῆς, διανύουσα πορείαν κατήντησας, πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ πλήρη δόξης Θεοῦ σκηνώματα, Ὀλυμπιάς θεοειδής, ἐν οἷς ἡμῶν μέμησο, τῶν μεμνημένων σου, καὶ τε-
λούντων τὴν ἐτήσιον μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἐπερφαῆς καὶ θεαυγής, ἡ τῆς σῆς μεγαλειότητος ἔλλαμ-
ψις. Θεοχαρίτωτε, τοὺς τῶν Ἀγγέλων χοροὺς εὐφραίνουσα, καὶ
τῶν Ὁσίων τὴν πληθύν, ὁσίως ἐκλάμπουσα, ἧς καμὲ Ἄρχαντε,
θεωρὸν καὶ παραστάτην ἀνάδειξον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Τῶν ἀπαθούντων ἔλιπες, τὴν χαμαίζηλον σχέσιν, θελχθεῖσα
ταῖς φαιδρότητι, τῆς ἐνθέου ἀγάπης, Ὀλυμπιάς θεοφόρε, καὶ
ἰσαγγελον βίον, ἐν σώματι διήνυσας· διὰ τοῦτο μετέσχες ἐν οὐ-
ρανοῖς, τῆς τῶν Ἀσωμάτων λαμπρᾶς εὐκλείας, μετ' ὧν αἰεὶ ἰκέ-
τευε, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων.

Καὶ τὸ τῆς Ἀγίας Ἄννης. Χρεωστικῶς ὑμνήσωμεν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ,

Ἦχος πλ, δ. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὀλυμπιάς παναοίδιμε, διακονοῦσα πιστῶς τῷ σοφῷ Χρυ-
σορρήμονι, εὐκλεῆς διάκονος, ἀληθῶς ἐχρημάτισας, τῆς Ἐκκλη-
σίας Χριστοῦ πανεύφημε, καλῶν ἰδέαις περιαστράπτουσα· ὦ! τίς
ἔξεστη σου, σπλάγγνα τὰ οἰκτίριμονα! δι' ὧν πτωχοῖς, ξένοις
αἰχμαλώτοις τε φαιδρῶς ἐπήρκεσας.

Ὁλυμπιάς παμμακάριστε, ὑπερορίας δεινῆς, ἐνεγκοῦσα τὸ ἔμπονον, ἐν χαρᾷ ἀνέδραμες, πρὸς νυμφῶνα οὐράνιον, τὸ δὲ σεπτὸν σου καὶ θεῖον λείψανον, θαλασσοπόρον τῇ ἐμφανείᾳ σου, πρὸς πόλιν ἄνασσαν, θαυμασιῶς κατέπλευσε, καὶ χαρμονῆς, ἀληθοῦς ἐνέπλησε, τὰς φοιτητρίας σου.

Ὁλυμπιάς θεοδόξαστε δεδοξασμένης ζωῆς, ἐν Θεῷ κοινωνήσασα, δόξης θείας ἔπλησας, καὶ τὸ ἔνδοξον σκῆνός σου· μετὰ ταφήν γὰρ καὶ ἀνακόμισιν, αἱμάτων ζώντων κρουνοὺς ἀνέβλησε, καὶ καθηγίασε, τοὺς καθυπουργοῦντάς σοι· σὲ γὰρ Χριστός, θαυμασιῶς ἐδόξασεν, ὁ Ὑπερένδοξος.

Δόξα. Ἦχος β΄

Δεῦτε εὐσεβείας οἱ τρόφιμοι, τῇ θεοφόρῳ Ὁλυμπιάδι ἄσωμεν, τὰς τοῦ Ἄσματος φωνάς, πρὸς αὐτὴν βοῶντες· Ὁλη καλὴ ὦ Μῆτερ, ὅλη καλὴ καὶ ἄωμος, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ ἐγνωρίσθης. καθαρότητι γὰρ διέπρεψας, καὶ ἀρετῶν διαυγείᾳ. Ἄλλ' ὡς τῆς ἄνω δόξης ἀπολαύουσα, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν πόθῳ τιμώντων, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες.....

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον τῆς 1στῆς Κυριακῆς. Εὐαγγέλιον τῶν Δέκα Παρθένων ὅπερ ζητεῖ τῷ 1ζῳ Σαββάτῳ τοῦ Ματθαίου,

Κοινωνικόν. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.....

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ἡ Ὁσία Ὁλυμπιάς, ἐναρέτων ἔργων, ὑποτύπως ἀληθῆς· χαίροις ἡ τῶν ἄθλων, καὶ τῆς ἁγίας δόξης, τῷ θείῳ Χρυσοστόμῳ συγκοινωνήσασα.

Δίστιχον.

Ὁλυμπιάς αἴνεσιν θεῖαν σοι φέρει

Γεράσιμος μέλψας σου τὰς ἀριστείας.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

«Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται». (Παρ. θ. 9)

Ἡ Ὑπακοή.

Βασικὴ ἀρετὴ διὰ τὸν μοναχὸν εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τὰς καθεστηκυίας μοναχικὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς πνευματικοὺς αὐτοῦ Πατέρας (Γέροντας). Ἄνευ αὐτῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τις ἀληθὴς μοναχός. Διότι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς σημαίνει ἔλλειψιν πολλῶν ἀρετῶν, τῶν ὁποίων συνιστάμενη εἶναι ἡ ὑπακοή, ὡς τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἐλπίδος καὶ πίστεως πρὸς τὸν Θεόν. Τὶ δὲ εἶναι ὑπακοή τὸ εἶπεν ἄριστα ἡ Ἁγία Μελανία: «ὑπακοή δὲ τοῦτό ἐστιν, ἵνα ποιήσης ὃ μὴ θέλῃς, διὰ τὴν τοῦ ἐπιτάσσοντός σοι ἀνάπαυσιν». Δηλαδή ὑπακοή εἶναι ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ τοῦ ἐγωΐσμοῦ.

Τὴν σημασίαν τῆς ὑποκοῆς διὰ τὸν μοναχὸν τονίζει καὶ ὁ δοκιμώτατος μοναχός καὶ πολὺς ἐν σοφίᾳ καὶ ἀγιότητι Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰσιδώρος ὁ Πηλουσιώτης γράφων πρὸς τὸν Μοναχὸν Λουκᾶν (ἐπιστολὴ ΣΞ) τὰ ἑξῆς: «Εἰ δόκιμος βούλει γενέσθαι μοναχός, μὴ αὐτόβουλον καὶ μονότροπον ἀρέσκειαν μετέρχου, ἀλλὰ κλίνον τὴν γνώμην τοῖς βίῳ καὶ χρόνῳ καὶ πόνῳ ἤδη τὸν θεῖον σκάψασιν καὶ σκαπανεύσασιν ἀμπελῶνα». Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ εἴμεθα ἰσοβίως «τέκνα ὑπακοῆς» (ἀ΄ Πέτρ. α., 14) ἵνα εἴμεθα δόκιμοι Μοναχοί.

Περισσότεροι Χριστιανοί!

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ διὰ τοῦ Τιμίου αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα, ὡς ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς προεἶπε (Ματθ. ιγ. 33), ἀθορύβως καὶ ἀφανῶς διαδιδομένη, ζυμοῖ τὸ φύραμα τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς πᾶν μέρος τῆς ὑδρογείου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῆς εἰδωλολατρείας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὑπάρχουσιν, ὡς ὀάσεις πνευματικαὶ καὶ θρησκευτικαί, αἱ Χριστιανικαὶ Κοινότητες, τὰ μέλη τῶν ὁποίων εἶναι περισσότερα τῶν μελῶν τῶν ἐκεῖ ἀθέων κομμουνιστῶν. Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Κίνας Τσοῦ Ἐν Λάϊ διεβεβαίωσε τὸν ἀγγλικανὸν ἐπίσκοπον Ρόναλδ Χάλλ, ὅτι ἐν Κίνᾳ εἶναι περισσότεροι Χριστιανοὶ παρὰ κομμουνισταί, καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀνέρχεται εἰς τέσσαρα ἑκατομύρια, εἰς τὸν ὅποιον ἀριθμὸν δὲν φθάνουν τὰ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Αὐξάνεται λοιπὸν τὸ θεῖον τοῦ χριστιανισμοῦ φυτὸν καὶ ἀνυψοῦται εἰς αἰθερίουσ σφαίρας.

Ἐνα μόνον ἐρώτημα ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἔχοντας τὸ εὐτύχημα νὰ εἴμεθα μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μήπως συνδεόμεθα μετ' αὐτῆς τυπικῶς καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀληθειαν «κατέχομεν ἐν ἀδικίᾳ» (Ρωμ. α. 18), ὅποτε καθ' ἡμῶν θὰ ἀποκαλυφθῇ «ὁργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ»;

Ὁ αἰὼν τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

Ἡ οὐσία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ὅπου ὑπάρχει ὁ ἀληθὴς χριστιανισμός, ἡ ἀγάπη, ἐκλείπει ἡ δυστυχία καὶ ὅπου ὑπάρχει ὁ τυπικὸς χριστιανισμός, οἱ ὀνόματι χριστιανοί, ἡ δυστυχία ἐμφανίζεται παντοῦ. Ἡ ὑπάρχουσα σήμερον ἀφόρητος κακοδαιμονία μαρτυρεῖ τὴν ἔλλειψιν ἀληθῶν χριστιανῶν. Ἴδου μερικὰ παραδείματα.

Ὁ γερμανὸς Φερδινάρδος Ὁλλ πρόεδρος τῆς ὁμοσπονδίας ὀρφανῶν θυμάτων πολέμου τῆς Εὐρώπης ἐδήλωσεν ὅτι ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν 300-400 χιλιάδες ὀρφανά, ὧν πλείονα τοῦ ἡμίσεος ζοῦν εἰς Γερμανίαν.

Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς ἐν Βόνῃ ἐδρευούσης Διεθνοῦς Ἐνώσεως διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ παιδιοῦ, ἐκ τῶν ἐνακοσίων ἑκατομμυρίων παιδίων τοῦ κόσμου τὰ ἐξακόσια ἑκατομμύρια ὑποσιτίζονται, εἶναι πτωχικῶς ἐνδεδυμένα, κακῶς ἐστεγασμένα καὶ προστατεύονται ἀνεπαρκῶς ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσθενείας.

Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἀπεκλήθη αἰὼν τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ἁμαρτία ὅμως τὸν μετωνόμασεν ἔργω εἰς αἰῶνα τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ!!

Ἄλλη ὄψις τῆς δυστυχίας.

Ἀφοῦ ἀνωτέρω ἐσημειώθη μία ὄψις τῆς δυστυχίας, ἣν φέρει ἡ ἁμαρτία, σημειοῦμεν καὶ ἕτεραν ὄψιν αὐτῆς, τῆς ὁποίας πικρὰν πείραν ἔχομεν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες χριστιανοί, τὴν τῆς προσφυγῆς.

Κατὰ τὸν διεθνή Ὁργανισμὸν Οὐνέσκο, εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον ὑπάρχουσι 30-40 ἑκατομμύρια πρόσφυγες. Ἐνδεκα ἑκατομμύρια εἶναι εἰς τὴν Δυτ. Γερμανίαν. 670.000 εἰς τὴν Κίναν. Δύο ἑκατομμύρια εἰς τὴν Φορμόζαν. Δώδεκα ἑκατομμύρια εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἐν ἑκατομμύριον εἰς τὸ Νότιον Βιεντνάμ. Πέντε ἑκατομμύρια εἶναι ἄστεγοι εἰς τὴν Κορέαν. Ἐν ἑκατομμύριον ἄστεγοι εἰς τὴν Εὐρώπῃ.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω, φυσικά, δὲν περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἄστεγοι ἐκ τῆς ἀγγλικῆς κατὰ τῆς Κύπρου ἐκστρατείας καὶ θηριωδίας, ἐν μέσῳ εἰκοστῆ αἰῶνι. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα, δηλαδὴ ἀφόρητος δυστυχία, ὅταν τὰς σχέσεις τῶν Κρατῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀτόμων, δὲν διέπῃ ὁ εὐαγγελικὸς νόμος τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, ἥτοι ὁ ἐγωϊσμός.

Ἐπιστολαὶ χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ὁ ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Πολυγύρου (Χαλκιδικῆς) Καθηγητῆς τῶν Ἱερῶν μαθημάτων κ. Παναγιώτης Στάμος ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸ νέον αὐτοῦ πόνημα »Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τεσσαράκοντα ἐπιστολαὶ χριστιανικῆς ἀγάπης».

Ἀποτελεῖται ἐκ 40 σελίδων μεγάλου σχήματος καὶ περιλαμβάνει εἰσαγωγὴν (4σελίδας) μετάφρασιν καὶ διαφωτιστικὰ σχόλια εἰς 40 ἐπιστολάς τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς ἐξορίας αὐτοῦ ἀπέστειλε πρὸς 17 χριστιανὰς γυναῖκας καὶ συνεργάτιδας αὐτοῦ εἰς τὸ χριστιανικὸν καὶ κοινωνικὸν αὐτοῦ ἔργον.

• Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις, ὡς ἀναγράφει ὁ σ. ὢν τὰ γράμματα, ἵνα μεταχειρισθῶμεν χρυσοστόμειον ἔκφρασιν «ἀνακέχρωσται γνησίαις καὶ θερμῆς ἀγάπης», ὁ μέγας ἐξόριστος καὶ τὸ θῦμα τοῦ φθόνου ἐνίων τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπων, ἔχχει ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν τὸν ἄφθονον πλοῦτον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ὅστις μεταβάλλεται εἰς βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς τεθλιμμένας ψυχὰς τῶν τέκνων του, ἐνισχύει αὐτὰ εἰς τοὺς διωγμούς, οὓς χάριν τῆς ἀληθείας ὑφίστανται, ζητεῖ ἐπιμόνως περὶ τῆς ὑγείας αὐτῶν πληροφορίας καὶ πατρικῶς νουθετεῖ.

Λίαν εὐχάριστον τυγχάνει τὸ γεγονὸς τῆς ἐκδόσεως ἐσχάτως καὶ παρ' ἡμῖν ἔστω καὶ εἰς περιορισμένην κλίμακα, ἔργων τῶν Μεγάλων Πατέρων καὶ δὴ τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου, ὃν ὁ μέγας Φῶτιος ἐχαράκτηρισεν ὡς «τὸ χρυσοῦν τῆς οἰκουμένης στόμα, τὸ τῆς σοφίας πέλαγος, τὸν ὡς ἀληθῶς Χρυσόστομον».

Ἡ μελέτη τῶν ἔργων τούτων ἀνυποῖ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς πεζότητος καὶ ἀκηδίας τῆς συγχρόνου ζωῆς εἰς τὰς ὑψηλὰς τοῦ πνεύματος μεταρσιώσεις, εἰς τὴν πνευματικὴν, φιλοσοφικὴν καὶ χριστιανικὴν ἐκείνην ἀκρόωριαν, ὅπου μετεωρίζεται «ἡ μεγάλη φιλόσοφος ψυχὴ» κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον.

Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὡς εἴρηται βιβλίου εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν πρὸς πνευματικὴν αὐτῶν ὠφέλειαν.

Εὐχαί.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπικειμένων μεγάλων Ἑορτῶν τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆς Θείας Αὐτοῦ ἐν Ἰορδάνῃ Ἐπιφανείας καὶ τοῦ Νέου Σωτηρίου Ἑτους, οὕτινος πολλοὶ δὲν θὰ ἴδωμεν τὴν δύσιν, εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀναγνώστας πλουσίαν τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου χάριν καὶ εὐλογίαν πρὸς προαγωγὴν ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ δόξαν Αὐτοῦ.

Τὸν πολύλογον καὶ ἐπιδεικτικὸν πού ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξιν, τὸν θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι ὡς διδακτικὸν καὶ πνευματικὸν καὶ ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ τὴν σιωπὴν καὶ φυλάσσεται ἀπὸ τὴν ἀργολογίαν τὸν χαρακτηρίζουν ἄγροικον, ἀπαίδευτον καὶ ἄφωνον.

Ἁγ. Συμεὼν Νέου Θεολόγου

Τὸ σημεῖον τῆς συμπαθείας εἶναι ἡ συγχώρησις τοῦ σφάλματος παντὸς ἀνθρώπου, τὸ δὲ σημεῖον τῆς κακῆς προαιρέσεως εἶναι ἡ ἀντιλογία πρὸς τὸν πταίσαντα.

— Ὅπως ἡ δύναμις τοῦ οἴνου ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὁ νοῦς λησμονεῖ τὴν ἀκρίβειαν ὅλων τῶν πραγμάτων, οὕτω καὶ ἡ ἐνθύμησις τοῦ Θεοῦ ὅταν κυριαρχήσῃ τῆς ψυχῆς, ἐξαφανίζει πᾶσαν ματαίαν ἐνθύμησιν ἐκ τῆς καρδίας.

Ἄσίου Ἰσαάκ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Πνευματικαὶ ἀποστολαί.

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου κ. Σπυριδανος, μετέβη εἰς Ρόδον κατὰ τὴν περίοδον τῶν νηστειῶν τοῦ 40θῆμέρου ὃ ἡμέτερος Καθηγούμενος ἀρχιμ. κ. Σεραφεῖμ πρὸς ἐξομολόγησιν τῶν χριστιανῶν.

— Ὡσαύτως παρακλήσει τοῦ Βασιλικῆς Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ὁ ἀρχιμ. κ. Αἰθέριος τῆς Ἱ. Μ. Καρακάλλου ἵνα ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς ἠθικοθρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς τοῦ ἰδρύματος ἐν Κῶ.

Ραδιόφωνα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Ἐπὶ τῆς ζημίας τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ τὸ ραδιόφωνον ἐν τῷ Ἱ. ἡμῶν τόπῳ καὶ ἡ Ἱ. Κοινοβιακὴ Μονὴ τοῦ Ὁσ. Γρηγορίου, ἀνεφέρθη δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα ὑποδείξασα τὴν λῆσιν ἀποφάσεως πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ. Ἡ Ἱ. Κ. παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὰς Ἱ. Μονάς.

Ἐνίσχυσις ἀπόρων μοναχῶν.

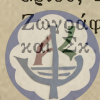
Ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γραφείου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν, ἐστάλησαν ἐν συνεχείᾳ προηγουμένης ἀποστολῆς εἰς παραλαβὴν τῆς Ἱ. Κ. διὰ τοὺς ἀπόρους μοναχοὺς 20 Σ). ζάκχαρις, 30 Κ). σάπων καὶ 6 δέματα ἱματισμός.

— Εἰς 40 ἐρημίτας ἀπόρους μοναχοὺς τῶν Καρουλιῶν, Κατουνακίων, Ἀγ. Βασιλείου καὶ Μ. Ἀγ. Ἄννης ἀπεστάλησαν καὶ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἱ. Μονῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν διάφορα τροφίμα μετὰ ἀναλογίαν κατ' ἄτομον 20 ὄκ. ἄλευρον, 1 ὄκ. βακαλάον, 3 ὄκ. ὄσπρια καὶ 4 ρέγγες.

Ἐρανοὶ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Παρακλήσει τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους καὶ ἀδεία τῆς Ἱ. Κοινότητος ἐνηργήθη ἔρανος πρὸς ἀνέγερσιν ὀρφανοτροφείου ἐν Κατερίνῃ καὶ προσέφεραν αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἀγ. Παύλου 5 κυβ. ξυλείαν ἀγριοπεύκης, Καρακάλλου καὶ Φιλοθέου ἀνὰ 50 κολῶνας καστανέας, Βατοπεδίου 150 σανίδια κυπαρ., Ξενοφῶντος 20 κολ. καὶ 8 τηλ. στύλους, Γρηγορίου 25 κολ., Δαύρας 20 κολ., Διονυσίου 11 κολ., Σίμωνος Πέτρας 10 στύλους, Ξηροποτάμου 10 στύλους καὶ Ἰβήρων 4 κολῶνας.

— Ὁμοίως ὑπὲρ τῆς Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου προσέφεραν αἱ Ἱ. Μοναὶ Μεγ. Λαύρας (μετὰ ἐξαρτημάτων) καὶ Βατοπεδίου ἀνὰ 3.000, Φιλοθέου Παντοκράτορος καὶ Γρηγορίου ἀνὰ 2.000, Ἰβήρων (μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων) 1.500, Χελανδαρίου, Διονυσίου, Κουτλουμουσίου, Ξηροποτάμου, Καρακάλλου, Σίμωνος Πέτρας καὶ Ἀγ. Παύλου ἀνὰ 1.000, Δοχειαρίου, Ξενοφῶντος, Ἐσφιγμένου, Ρωσικοῦ καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἀνὰ 500, Ζωγράφου 300, κελτία Καρυῶν καὶ καταστήματα 1.900, Νέα Σκήτη 190 καὶ Σκ. Λάκκου 115.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1956

Α

*Αθωνιάς Σχολή. Οί πρώτοι καρποί	σελ.	21
*Εορτή 3 Ίεραρχών		56
*Από όσα μᾶς γράφουν	»	83

Γ

Γνωμικά Όσίων Πατέρων σελ. 23, 47, 51, 59, 72, 121, 128, 157,

Ε

*Επείγοντα ζητήματα. *Ο μοναχ. βίος εις τήν *Εκκλησ.	σελ.	66
Εύχαι *Αγίων Πατέρων (Μεγ. Βασιλείου)	»	94

Ι

*Ιστορία *Αγίου *Όρους. *Ι. Μονή *Αγ. Διονυσίου	»	1
» » Κουτλουμουσίου	»	33
» » Παντοκράτορος	»	129
*Ιστορικαί σελίδες. Χειροτονία επισκόπου Μιλητουπόλεως του *Αρχιμ. Ναθαναήλ Λαυριώτου	»	102

Μ

Μορφές του *Αγίου *Όρους. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης	σ.	73, 114
--	----	---------

Ο

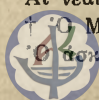
*Όσιου Νικοδήμου. *Εκ τών Πνευμ. Γυμνασμάτων	σελ.	15
Οί μοναχοί, οί κοσμικοί και τὰ «Κούλουμα»	»	24
*Ό *Επίσκοπος Μιλητουπόλεως *Ιερόθεος	»	52
*Όσιομάρτυς Παχώμιος. Κανών παρακλητικός	»	84
*Ό *Άγιος Νικόδημος ό *Άγιορείτης	»	97
*Ό Σταυρός μας	»	99
*Ό ύπουργός Β. *Ελλάδος εις τὸ *Άγιον *Όρος	»	106
*Όσία *Όλυμπιάς. *Άκολουθία	»	135

Π

Περί ιερᾶς ἐξομολογήσεως και μετανοίας	σελ.	48
Πάσχα εις τὸ *Άγιον *Όρος	»	79
Περί ύπομονῆς εις τὰς θλίψεις	»	121

Σ

ΣΚΕΨΕΙΣ (σύντομα σημειώματα τών κάτωθι θεμάτων).		
Παρθενία και γάμος	σελ.	28
*Αντίφασις	»	28
*Ανωτέρα πασών	»	29
Αί θλίψεις	»	29
Αί νέα δοκιμασίαι	»	30
*Ό Μιλητουπόλεως *Ιερόθεος	»	30
*Ό ασκητισμός	»	60

Παράλειψις	»	61
Ἄξιομίμητον παράδειγμα	»	61
«Ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα»	»	62
Ἡ διπλὴ καὶ μεγάλη νίκη	»	62
Καὶ βραβεῖον παρ' ἄλλοθρήσκων	»	63
«Ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι»	»	63
Ταπεινοφροσύνη καὶ ταπεινολογία	»	90
Μία ἐπέτειος	»	91
Βαρεῖα κληρονομία	»	92
Ἡ ἀπότισις τῆς ὀφειλῆς	»	93
Ἡ Ἀθωνιάς	»	93
Ἡ προστάτις ἡμῶν	»	122
Τρεῖς Ἄγιορεῖται Ἅγιοι	»	122
Τὸ μόνον μέσον	»	123
«Σπουδαῖον κέντρον Βυζαντινῆς ἀκτινοβολίας»	»	124
Συνέδριον Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ	»	125
Μοναχικὴ ἀπολογία	»	126
Μασονικὰ ἔργα	»	127
Ἐξηγήσεις	»	128
Ἡ ὑπακοή	»	155
Περισσότεροι Χριστιανοὶ	»	155
Ὁ αἰὼν τοῦ δυστυχημένου παιδιοῦ	»	156
Ἄλλη ὄψις τῆς δυστυχίας	»	156
Ἐπιστολαὶ χριστιανικῆς ἀγάπης	»	156
Εὐχαὶ	»	157

Φ

Φωτογραφία ξυλογλυπτικοῦ ἀριστουργήματος	ἐξώφ.	56ου	τεύχους
» χειρογράφου εὐαγγελίου Ἱ. Μ. Φιλοθέου	»	»	»
» Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Διονυσίου	»	»	»
» ξυλογλυπτικοῦ ἔργου	ἐξώφ.	57ου	τεύχους
» ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως Ἱεροθέου	»	»	»
» Ἱ. Μονῆς Κουτλουμουσίου	»	»	»
» εἰκόνας βυζαντινῆς τέχνης	ἐξώφ.	58ου	τεύχους
» χειροτονίας ἐπισκόπου Μιλητ. Ναθαναήλ	»	»	»
» ὑποδοχῆς ἀγ. λειψάνου ὀσιομ. Παχωμίου	»	»	»
» ἐρημητηρίου ἐπὶ βράχου Καρουλίων	ἐξώφ.	59ου	τεύχους
» προαυλίου ἐρημίτου μοναχοῦ	»	»	»
» Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Παύλου	»	»	»
» τοιχογραφίας Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου	ἐξώφ.	60ου	τεύχους
» εἰκονίζουσης τοὺς Ἀγ. Μάρτυρας Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, Εὐστάθιον, Μερκούριον καὶ Θεόδωρον τὸν Τύρωνα	»	»	»
» Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου	»	»	»

Χ

Χρονικὸν Ἀγίου Ὄρους σελ. 31, 95 καὶ 158.

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Κ. Θεοχάρης ὑποστράτηγος ἑ. ἁ. Ἀθηναί δραχ. 50, Γεώρ. Μ. Ἀντωνάτος ἔμπορος Ἀθηναί 150, Δημ. Σαματζῆς Ἀταλάντη καὶ Χ. Δημητρακάκης Κρήτη φοιτ. Θεολογίας 50, Ἡλ. Μελισουργὸς συν. εἰσαγγελεὺς Ἀθηναί 100, Σπ. Παπαζαφείρης ἀντ)ρχης Χωροκῆς Λαμία 30, ἱερεὺς Σπ. Λιναρδάτος Καλᾶτα Κεφαλληνίας 50, Ἰ. Παπαϊωάννου Θεολόγος Τρίπολις 20, Ἰ. Μονὴ Κερνίτσης Βυτίνα 25, Ἀναστ. Κοσμίδης Κωνσταντινούπολις 50, Λάζ. Καναβοῦρας ἐκτελωνιστῆς Θεσσαλονίκη 50, Ἀρχιμ. Ἀρχάδιος Μανωλίδης Ἀμουλιανὴ 20, ἱεροδ. Γεράσιμος Περδικάρης Πάτραι 50, Εὐάγ. Περδικάρης δημοδιδάσκαλος Κύμη 50, Γ. Παπαδιαμάντης ἐκτελωνιστῆς Θεσσαλονίκη 130, Κα Σοφία Ἰ. Βελέξη Ἰερισσὸς 30. Γ. Σάββας Μολυβδωκκλησιώτης Καρυαί 20, Γ. Γαβριήλ κελ. Ἀγ. Τριάς Ἀμαλφηνοὺς 30, μον. Γαβριήλ Ἰ. Μονὴ Πανορμίτου Σύμη 50, Ἐμμ. Λουκίδης ξυλέμπορος 50, Γ. Μητρογιώργης Μέγαρο 50, Γ. Διονύσιος Σκοπελίτης Προβάτα 30 ἀνώνυμος μοναχὸς Νεασκητιώτης 50, καὶ Χρ. Ζέγκος φωτογράφος Καρυαί 100.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἰ. ἡμῶν Μονῆς.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ ΞΥΛΟΥ

Διατίθενται συνεχῶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ παραλίᾳ ὅπου τὸ προιονιστήριον τῆς Ἰ. ἡμῶν Μονῆς :

Σανίδια ἐλάτης μήκους 1.50 - 4 μ. καὶ πάχους 10, 15, καὶ 25 χιλιοστ.

Σανίδια ἀγριοπεύκης (μοσχοελάτης) μήκους 0.50 - 4 μ., πάχους 10, 15, 20, 25, καὶ 30 χιλ. καὶ πλάτους ἀπὸ 6 μέχρι 40 ἑκατοστῶν τοῦ μ.

Ξυλεία ἀγριοπεύκης ναυπηγικὴ εἰς πλάκες (στραβοξυλεία).

Σανίδια καστανέας πάχους 20, 25, 30, 35, 40 καὶ 60 χιλιοστῶν.

Καθρόνια ἀγριοπεύκης.

Ρεντίνες καστανέας μήκους 2, 2 1/2 καὶ 3 μ.

Καστανέα διὰ πλαισιώματα (κάσσεσ) θυρῶν καὶ παραθύρων τετραγωνισμένη εἰς τὰς κανονικὰς διαστάσεις μήκους πάχους καὶ πλάτους.

Δούγες καστανέας διὰ βαρελοποιίαν.

Σανιδάκια καστανέας καὶ ἀγριοπεύκης 10 χιλ. πάχους.

Σανιδάκια ἐλάτης καὶ ἀγριοπεύκης 5 χιλ. πάχους.

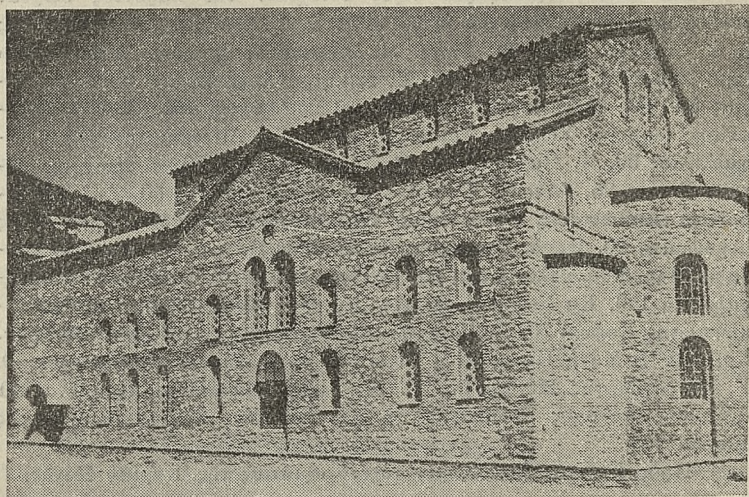
Πῆγες διὰ χωρίσματα (μπαγδατι) καὶ ταβάνια.

Κάγκελα καστανέας ἔτοιμα πρὸς περίφραξιν κτημάτων.

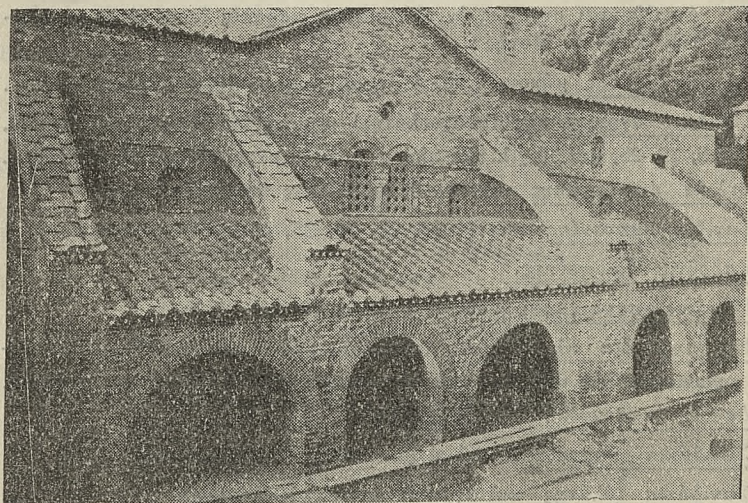
Καπάκια καστανέας καὶ ἀγριοπεύκης.

Λόγω συνεχοῦς ἐργασίας τοῦ προιονιστηρίου ἐκτελοῦνται ἀμέσως πάσης φύσεως παραγγελίαι ἐξ ἐτοίμου ἀκατεργάστου στεγνῆς ξυλείας.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ Ι. ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΚΑΡΥΑΙΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ Ι. ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΚΑΡΥΑΙΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΝΩ: Ἡ Νότιος πλευρὰ μετὰ τμήματος τῆς ἀνατολικῆς.

ΚΑΤΩ: Ἡ Βόρειος ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ προνάρθξ καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ τράπεζα ἐξ ἧς παρηκολούθη τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως ὁ τοῦρκος καϊμακάμης (διοικητῆς) τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

